

Հովհաննես Թումանյան

Քրիստոս հարյավ... Ա՛խ, և այս հոժ...

Քրիստոս հարյավ... Ա՛խ, և այս հոժ

Մութ-մրոայից, երանի,

Հառներ հոգիս կըրակ ու բոց,

Զըվարթ հոգիս երբեմնի:

Եվ, երանի, նույն սաստկությամբ

Միրո կիրքը ևս հառներ,

Երկինքս էլի դառնար անամպ,

Միտքըս ուժգին սավառներ...

Լո՛ւտ կաց, անմիտ, ի՛նչ ես լալիս

Վըհատ ձայնով ծերության,

Դեռ քո ճամփին լույս է տալիս

Ճառագայթը վաղորդյան:

Եվ մրոայից, որ կա իջած

Ծանր ու տարտամ քո սրբտին,

Պիտի հառնեն տանջված, խաչված

Ցընորքները քո նախկին:

